

Getuigenis Nico Weymaere – marathon van Honolulu

De marathon van Honolulu is ongetwijfeld één van de meest bijzondere en memorabele marathons die de club in de afgelopen 30 jaar op zijn programma heeft gehad. Bijzonder omwille van de bestemming met zijn exotische parelwitte zandstranden, wuivende palmbomen en metershoge golven, de immer vriendelijke en gediensstige autochtone 'aloha' bewoners, de deelnemers (60% van de deelnemers is Japans), het pikdonkere vroege startuur (start om 5u op de Ala Moana Boulevard onder een knallend vuurwerkspektakel), de tropisch vochtige temperaturen (25° op het start uur en 30° op het aankomstuur), het lastige parcours met zijn vele heuvels waaronder de beklimming langs beide zijden van de weg over de iconische Diamond Head, de 232m hoge uitgedoofde vulkaan aan Wakiki Beach en tenslotte de memorabele finish aan Wakiki Beach zelf.

Hawaï is één van de meest afgelegen archipels ter wereld, bestaande uit honderden vulkanische eilanden, in 1810 samen gebracht onder één gezag door koning Kamehameha I (de lokale versie van Kim Il-Sung) en is sedert 1959, de 50e en laatste staat van de Verenigde Staten. De archipel ligt zo'n 4.000km ten westen van Noord-Amerika in de Stille Oceaan. Het tijdsverschil met België bedraagt in de winter 11 uur, bijna een halve dag. Aan de start geraken van de Honolulu marathon is dus al een avontuur op zich.

Honolulu, de hoofdstad van Hawaï, is gelegen op het eiland Oahu, het populairste en drukst bezochte eiland van Hawaï. Oahu is vooral bekend om zijn parelwitte stranden waar stoere surfers de metershoge golven proberen te overwinnen. Verder ook nog voor Pearl Harbor (waar 2 de Japanners in December 1941 – bijna dag op dag met de marathon 70 jaar geleden – met een verrassingsaanval, de hele Pacific Armada van de Amerikanen hebben uitgeschakeld), de talrijke suiker en ananasplantages in het binnenland en zijn beroemdste inwoner, Japans loper en novellist Haruki Murakami.

heroïsche prestatie van hun leven naar te zetten.

Ondanks het feit dat Hawaï ver weg is, behoort de marathon van Honolulu toch tot de 10 grootste marathons ter wereld. Dit heeft ongetwijfeld te maken met het feit dat deze loopwedstrijd gesponsord wordt door Japans grootste luchtvaartmaatschappij JAL die ter gelegenheid van dit evenement horden vaak oudere Japanners die nog nooit van een trainingsschema of Tomas gehoord hebben, aan spotprijzen naar het meer dan 6.000 km verder gelegen tropische eiland aanvoert om dé

Met zijn 10-en waren de MMC-dapperen die beslisten om de helft van de wereld rond te reizen om 42,195km in tropische omstandigheden te gaan lopen. Maar toegegeven: er zijn ergere plaatsen om de marathon te lopen. Honolulu en meer bepaald Wakiki Beach waar ons hotel gelegen was en waarrond een groot deel van de marathon gelopen wordt, is ongetwijfeld één van meest inspirerende en zorgeloze plaatsen in de wereld (op de levensduurte na dan).

Om de jetlag wat verteerbaar te maken besliste MMC wijselijk een tussenstop van een paar dagen in San Francisco in te lassen. Memorabel was de teamloop over de Golden Gate, een ongelofelijke ervaring om via dit architecturaal symbool van San Francisco, inspiratie voor het

nabijgelegen Silicon Valley, de baai van San Francisco meer dan 70m boven het water van de Stille Oceaan op loopschoenen over te steken.

Eens aangekomen in Hawaiï wordt direct duidelijk dat de marathon geen lachertje wordt: 36° op de middag, in volle kerstsfeer. Geen Kafka van Murakami op het strand, wel talloze surfers die in de metershoge golven afkoeling zoeken. Ons alternatief is de bar. Al snel kunnen we ons verzoenen met het vroege start uur.

De marathon is één en al zweten en afzien. De start verloopt eerst nog best vlot (alhoewel de ongedisciplineerde Japanners zowat in alle startvakken zijn gaan staan, ik twijfel nog tussen ze omver duwen of erover springen), maar na 5 km heb je al door dat een besttijd niet voor deze keer zal zijn (alhoewel – onze Patrick liep die dag een persoonlijke besttijd – chapeau!). Halfweg begint het niet alleen letterlijk maar ook figuurlijk te schemeren: het vochtverlies kan nauwelijks nog gecompenseerd worden en de benen

voelen aan als lood. De beklimming van de Diamond Head zo'n 5 km voor de finish drijft de hartslag naar ongeziene waarden die normaal enkel op het einde van Claire's testen gehaald worden. Boven ben ik al even uitgedoofd als de vulkaan zelf, een finale uitbarsting zit er niet meer in. Gelukkig loopt het vanaf kilometer 39 bergaf, recht naar Wakiki Beach. De parelwitte zandstranden en de wuivende palmbomen wenken. We zijn er geraakt, de ontvangst door de lokale schone, de Japanse massage en het enthousiasme van onze Belgische supporters maken veel goed, maar de Honolulu marathon staat voor immer geboekstaafd als één van de lastigste marathons in de lijvige 30-jarige MMC marathoncatalogus.